

Premis Ales a la Cultura

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

Rialles / Pere Serrat / Antoni Badia i Margarit

7

Maria Pilar Serra

10

Isidre Charles

12

El Tiler

15

Àngel Girona

17

Delegació Garrotxa-Ripollès
del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

20

Josep Maria Canals

21

Domènec Moli

26

Ales a la Cultura

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o col·lectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú, fent indisociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, en el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui ens cal retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics **Ales a la Cultura**.

Justificació

Ales a la Cultura pren el nom en referència formal a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però també, donar ales a la cultura simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la rebin. Tanmateix les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003.

Premis Ales a la Cultura

La regidora de Cultura, Anna Torrent, durant l'acte de presentació de les Ales a la Cultura 2010.

El lliurament de les Ales a la Cultura aplega una gran quantitat de públic.

Les Ales a la Cultura, un reconeixement de tots

Les persones conformem les ciutats, les dibuixem, les fem vives i els donem una identitat pròpia. Cada un de nosaltres des del nostre àmbit aportem tota la nostra experiència i tot el nostre coneixement per fer de la ciutat allò que és avui dia. Tots i cada un, coneixedors de la importància dels nostres actes ciutadans, actuem com a agents culturals enriquint el patrimoni cultural de la ciutat on vivim.

Tots fem cultura, de la mateixa manera que tots fem ciutat i tots eduquem; cada un escollim l'àmbit o els àmbits que ens són més propers, ja sigui el teatre o la música, les arts visuals o l'escriptura, l'arquitectura o el disseny, o bé intentem alimentar-nos de moltes de les experiències que ens aporta la cultura en general.

La ciutat d'Olot posseeix una gran riquesa cultural, el Teatre Principal, els museus, les fonts i les escultures que l'embelleixen, etc., però sobretot gaudeix de molts ciutadans que se'n senten orgullosos i que desitgen que ciutat i cultura siguin indestriables.

Són moltes les persones que, amb les seves aportacions, han anat construint la vida cultural olotina al llarg dels anys. Mai podrem agrair suficientment la seva il·lusió per engegar projectes nous i fer-los créixer, ja sigui de forma individual o col·lectiva. Per tal de reconèixer la tasca d'unes persones i d'unes entitats a favor de la cultura de la ciutat, l'any 2003 l'Ajuntament d'Olot va crear els premis honorífics Ales a la Cultura.

Fins a dia d'avui han estat diverses les persones i les entitats que l'han rebut, totes elles d'àmbits ben diferents, però amb una característica comuna, la seva dedicació per fer d'Olot una ciutat amb una important identitat cultural.

A totes elles dediquem aquesta publicació, que vol ser un testimoni del reconeixement que les Ales a la Cultura representen.

Lluís Sacrest
Alcalde d'Olot

Anna Torrent
Regidora de Cultura d'Olot

En la primera edició del premi Ales a la Cultura, que es va celebrar l'any 2003, es va tenir molt en compte aquesta condició pionera a l'hora de proposar-ne els guanyadors i també el procediment per a designar-los, atès que naturalment anàvem a establir un precedent.

Feia temps que a l'Institut de Cultura parlàvem d'instituir un premi que servís d'al·licient als actors culturals de la ciutat de manera que, a més de reconèixer-los els mèrits en favor de la cultura a Olot, els encoratgés i donés suport en la seva feina, en el seu dia a dia. Es volia, doncs, promoure l'activisme cultural i consideràvem que ningú millor que els mateixos tècnics de l'àrea de cultura, coneixedors de prop de la tasca de persones, entitats i associacions culturals, per proposar la concessió del guardó evitant l'ús protocol·lari i honorífic que sovint envolta aquest tipus de distincions si es deixen en mans d'organismes de representació política.

Probablement aquella primera edició

va patir els efectes d'una certa contenció, és a dir, feia tant de temps que en parlàvem que s'havien acumulat algunes urgències històriques, la més notòria, la que afectava el doctor Antoni Maria Badia i Margarit, el qual van acompanyar en la nòmina de premiats en Pere Serrat i Rialles Olot. D'aquesta manera també es volia dibuixar un perfil obert, un dels premiats, el doctor Badia, era de fora d'Olot; a en Pere Serrat se'l premiava a títol personal tot i la seva vinculació amb Els Catòlics i amb altres associacions; i finalment Rialles representava una associació ben arrelada i activa en la vida cultural de la ciutat.

Les Ales a la Cultura al doctor Badia representaven el reconeixement a un acte realment meritori, coherent i compromès, que l'any 1972, és a dir, en plena dictadura franquista, el va impulsar a presentar la dimissió com a president del jurat dels Premis Ciutat d'Olot, en senyal de disconformitat amb la decisió de l'alcalde d'Olot, Joan de Malibran, que va prohibir un acte ciutadà d'homenatge al doctor

Joaquim Danès. Es tractava de fer justícia reconeixent la valentia d'una acció que, en el context polític i social en el que es va produir, no podia representar cap mena de favor al professor, més aviat al contrari. Així mateix, la figura d'Antoni Maria Badia i Margarit, a més d'haver contribuït notòriament a l'estudi de la gramàtica i filologia catalanes, havia continuat vinculada a la Garrotxa en cedir Cal Monjo, la seva casa familiar a la plaça Major de Sant Privat d'en Bas, a la Fundació Atena, que en aquest moment és seu del Centre per a la Sostenibilitat Territorial. Per tant, l'atorgament del guardó no es limitava al desgreuge d'un reconeixement incomprendible negat pels organitzadors dels Premis Ciutat d'Olot, tot i que ja feia 26 anys del restabliment democràtic, sinó que es valorava la continuïtat de la vinculació del doctor Badia amb la cultura a casa nostra.

Les Ales a l'enyorat Pere Serrat eren també inqüestionables. No es tractava de premiar Els Catòlics, associa-

ció cultural històrica que certament també les podia merèixer, sinó que es volia significar en Pere Serrat ciutadà, treballador de la cultura, lluitador a la trinxera del dia a dia cultural. La tenacitat que el portava a prendre compromisos de gran transcendència i visibilitat com la regidoria de Cultura, o l'organització pacient de la Cavalcada de Reis, la direcció dels Pastorets, la presidència d'Els Catòlics, i sobretot, a l'assistència a tots i cada un dels actes culturals: de les inauguracions d'exposicions al cineclub, del seu estimat teatre als concerts de l'Associació de Música. En Pere era l'exponent més clar de l'activista cultural, un home de fermes conviccions polítiques, que era capaç de diluir-les en pro d'un sentit comú exemplar i aplegar tothom, amics i adversaris, a l'entorn de projectes culturals pels quals s'entusiasmava com si els hagués pensat ell mateix. A més d'una multitud d'iniciatives culturals, com l'organització en època franquista d'uns aclamats concerts de Joan Manuel Serrat, Raimon i La Trinca, la direcció d'incomptables

obres de teatre i la seva tasca a Els Catòlics, s'han de destacar de la seva etapa com a regidor de Cultura les bases d'una gestió professional del Teatre Principal, la vinculació amb la Xarxa de Teatres Públics de Catalunya i l'impuls al desenvolupament de l'Associació d'Espectadors del Teatre.

Finalment, es va pensar d'atorgar les Ales a la Cultura a una entitat, i d'aquesta manera s'establia el precedent de poder-les atorgar a un col·lectiu. Rialles, entitat que, a l'empara

d'Òmnium Cultural, ha organitzat i continua organitzant la programació de teatre familiar a Olot, des dels anys setanta, va ser la mereixedora de les terceres Ales a la Cultura en la seva primera edició. Rialles ha estat una entitat permeable i participada per molts pares i mares que, durant una etapa de la infantesa dels seus fills s'han implicat i compromès en l'organització i la programació de les funcions de teatre del diumenge. És absolutament innegable la seva permanent contribució a la cultura local

i n'és una mostra evident que alguns dels seus responsables en l'actualitat van començar les seves experiències culturals assistint com a públic infantil a les sessions de Rialles de fa 20 o 25 anys.

El filòsof José Antonio Marina, en el seu llibre *Las culturas fracasadas*.

El talento y la estupidez de las sociedades, creu que el repte de les ciutats rau en l'acumulació d'un capital social format per la suma de relacions intel·ligents, és a dir, aquelles que promouen la llibertat, la dignitat, la creativitat i el benestar de cada un dels seus integrants, que condueixin a comunitats, societats

i ciutats intel·ligents. Crec que identificant i premiant els nostres conciutadans que actuen amb aquesta intel·ligència, les Ales a la Cultura pretenen ser una modesta aportació al capital social de la nostra ciutat.

Pep Fargas
Regidor de Cultura d'Olot (1999-2004)

La Maria Pilar es fa bellugadissa per tot l'Orfeó: frega, planxa, cus, para la taula, escombra, prepara obres de teatre, posa els micròfons i les cadires bé, treu la televisió i la torna a posar, dirigeix els *Christus*, renya, amanyaga, tanca la porta, agafa el telèfon, ajuda a muntar qualsevol obra de teatre, fa afinar el piano, serveix a la barra del bar, porta safates de menjar, gairebé a tothom diu que sí, a pocs els diu que no, fa anar els llums del ciclorama, compra andròmines i les guarda, regala fotos i vídeos, fa els cartells... coi! Pilar, vols parar! Però ella et fa un somriure i torna a feinejar.

Si les Ales a la Cultura són un reconeixement a la trajectòria personal, o a la dedicada a una entitat com ara l'Orfeó Popular Olotí, als responsables d'aquest reconeixement els diria que l'han encertat de ple, i no pel fet que personalment estigui integrat a l'Orfeó, sinó perquè la Maria Pilar, amb la seva incansable dedicació, ha portat l'Orfeó a ésser una de les entitats amb més *marxa* cul-

tural de la ciutat. No s'ha avingut a raons polítiques ni socials, i crec que aquest és el gran encert de la Maria Pilar, ja que ha donat cabuda a tothom i, sobretot, disposició de l'entitat i llibertat d'actuació. Em semblaria injust, precisament ara, no esmentar que l'Orfeó ha passat moments molt difícils, i que gràcies a la voluntat i l'esforç d'ella i d'altra gent, fins a arribar a aquestes Ales a la Cultura se n'han sortit de totes. Però ara són moments de celebració i de felicitació, d'entrar un moment pels passadis-

sos del passat i veure la Maria Pilar, quan per primera vegada va entrar a l'Orfeó de ben menudeta, amb sis o set anys, per formar part de la coral de l'entitat, i que des d'aquell primer dia, i passant pels pastorets, hi ha un feix de vida dedicada a l'Orfeó.

La Maria Pilar, per bé que l'agraeix, no s'entretindrà contemplant aquest reconeixement. D'aquí a una estona la trobareu a l'Orfeó, a l'escenari, traçant la roba de *Christus* d'un costat a l'altre, preparant la propera obra per

a la mainada... i sant tornem-hi! De fet, ella és així, incansable i sobretot altruista. L'Orfeó té la sort de tenir una persona com la Maria Pilar Serra i Margalef, que, a part d'estimar-se l'entitat, n'és la conductora, amb una ment desperta a tothom i al gran ventall d'accions culturals que per sort ofereix la nostra ciutat, i que en molts casos ha trobat en l'Orfeó l'espai que li calia o li cal. Un altre encert seu: la Petita Companyia de l'Orfeó i la Companyia Jove. L'aposta de futur i la integració dels més menuts i joves a l'Orfeó, i al meravellós món del teatre. Una prova més que no en té prou del dia a dia, i que a una societat com l'Orfeó li calen gent jove i idees fresques. De fet, aquests petits i joves se l'estimen, i no els ha calgut gaire esforç, al contrari, per fer-li costat en un dia tan significatiu com avui, en què l'Ajuntament d'Olot li atorga amb honor les Ales a la Cultura 2004.

Maria Pilar, moltes felicitats!

Àngel Girona

Isidre Charles i Samarra, el senyor Charles, es presenta de tant en tant a l'Arxiu amb "El Cartipàs" d'*El Plafó* doblegat sota el braç i amb les referències bibliogràfiques que li interessin degudament assenyalades. Saluda amb la seva característica correcció i pregunta als arxivers si disposen dels títols que li fan peça, que normalment són articles referits a l'Alta Garrotxa o algun llibre de poemes que algun autor local acaba de publicar.

Contràriament a allò que és habitual, no en sol·licita fotocòpies, s'asseu tranquil·lament a la sala de consulta i es pren el temps que calgui per a llegir el material que ha demanat.

Un cop ha acabat, torna els llibres i les revistes als arxivers i, si descobreix l'autor d'algun dels textos que li han interessat, pregunta qui és, on viu, on treballa i si és una persona accessible. No es tracta de tafania: com a bon president d'una associació, el senyor Charles ho és a temps complet i aquest qüestionari no té

cap més intenció que plantejar-se si aquell autor pot ser un bon candidat per a fer una conferència a l'ACUGA, l'entitat de la qual ell és president.

El senyor Charles és, efectivament, el president d'ACUGA, és a dir, les Aules de Difusió Cultural de la Garrotxa, una associació que l'any vinent complirà deu anys i que té com a finalitat la formació permanent i l'enriquiment cultural de la gent gran.

Durant aquests nou anys, a més d'una bona colla d'excursions i viatges culturals, l'ACUGA ha organitzat més de cent cinquanta conferències, a raó d'una cada quinze dies. Per la sala d'actes de l'IMPC s'han pogut escoltar dissertacions sobre el càtars, els jueus, els remences i els carlins; sobre els instruments tradicionals, Johann Sebastian Bach, Haendel i Johann Strauss; sobre el Greco, el Barroc, Gaudí i Joaquim Vayreda; sobre les impressions que alguns convidats han tingut de Turquia, d'Egipte o de Costa d'Ivori; sobre els refugiats durant la Guerra Civil, els

exiliats de la guerra i la Divisió Azul; sobre els planetes, l'evolució de les tècniques de reproducció humana i les teories d'Einstein; sobre Santiago Rusiñol, Pere Quart, Maria Mercè Marçal i el Dalí escriptor; sobre *La punyalada* i *La muntanya màgica*; sobre l'estupidesa, el valor del silenci i la construcció del paisatge.

Aquesta relació de temes, forçosament resumida, a més de suggerir-nos que els socis d'ACUGA han de ser

molt savis, planteja una qüestió molt destacable quan ens preguntem qui ha impartit aquestes conferències. Si repassem les persones convidades per les Aules d'Olot, ens adonarem que el percentatge de mestres, professors, sacerdots, notaris, biòlegs, arxivers, bibliotecaris, museòlegs, enginyers, periodistes, escriptors, arqueòlegs, dietistes, antropòlegs, artistes, metges, que viuen a Olot o estan vinculats a la ciutat és molt elevat. I, en aquest aspecte, la feina del senyor Charles ha estat fonamental. Ell ha sabut usar una barreja de convicció, persuasió i seducció perquè gairebé ningú no hagi pogut rebutjar la seva invitació. Però la prova de la seva eficàcia és que ja és considerable el nombre de persones -nosaltres en som una prova- que han repetit una o dues vegades. No podria ser d'una altra manera: a més de la capacitat del senyor Charles perquè el conferenciant se senti realment còmode, fer una conferència a l'ACUGA és una experiència altament gratificant, sobretot per raó del públic que hi assisteix: un públic atent, res-

pectuós, acollidor, encuriosit, amb ganes de saber i sovint de confrontar l'experiència viscuda que donen els anys amb la fredor acadèmica o llibresca del conferenciant. El públic, doncs, és a dir, els socis d'ACUGA, és un dels factors que han contribuït a l'èxit de l'entitat, com també ho és la primera junta encapçalada pel senyor Josep M. Matabosch que l'any 1996 va saber veure la necessitat a Olot d'un espai d'aquesta mena per a la gent gran i va iniciar aquesta aventura. Tot això és veritat, però avui ens permetem personalitzar-lo en la figura del senyor Charles. És ell qui, anant als instituts, a les escoles i als arxius, remoyent articles, cuidant tots els detalls -des de fer una trucada als convidats pocs dies abans de cada sessió i preguntar-los si necessiten un aparell de diapositives, un CD o un monitor de televisió, fins a tenir una conferència preparada (sobre Carner o l'Alta Garrotxa, evidentment) en el cas -raríssim- que el convidat faci figa; és el senyor Charles, dèiem, qui simbolitza aquesta complicitat amb la societat olotina, aquesta capacitat

d'engrescar i encomanar, que és el motiu que va empènyer l'antic regidor de Cultura Pep Fargas a instituir aquest reconeixement institucional en forma d'Ales a la Cultura. Hem lamentat en més d'una ocasió que els horaris no ens hagin permès assistir a alguna conferència d'ACUGA que ens interessava especialment. Ho entenem: l'ACUGA és una associació amb vocació ciutadana, però els objectius, els horaris, fins i tot la tria del local -de fàcil accés i lliure d'obstacles de consideració-,

están pensats per a la gent gran. Només confiem que quan nosaltres arribem a la seva edat tinguem la sort de disposar d'aquesta mena d'universitat popular i que la regeixi algú amb tanta empena i joventut com el senyor Charles.

*Antoni Mayans
Xavier Puigvert*

El Til·ler és una entitat d'una notable trajectòria en la investigació, la interpretació i la divulgació de la música i la cultura populars. De tot plegat, cal destacar el Cornamusam, que ha servit en l'àmbit institucional i mediàtic per tornar a col·locar en el retaule patrimonial del país un instrument que havia estat determinant i fins emblemàtic en el desenvolupament de la música catalana. Jo que he tingut el privilegi de seguir el Cornamusam des dels seus antecedents, m'he convertit en un ferm defensor i admirador sense reserva de l'esdeveniment. Alhora l'he recomanat a tothom que he notat que s'interessa per la nostra cornamusa o sac de gemecs. La meua admiració té fonaments. El primer és el marc o context, que no és altre que la ciutat o vila d'Olot, amb uns monuments, el mateix traçat urbà i l'entorn tan ben aprofitats pels organitzadors del festival. Però la ciutat no és només carrers i places, parcs i edificis, sinó que té ànima i són les persones i les generacions que se succeeixen compartint el mateix indret. En aquest sentit,

el festival ha incorporat sàviament elements de l'imaginari olotí: el Balcó dels Espants, la Cabreta, que toca una cabreta i que amb tanta dignitat amplia la nòmina de la faràndula tradicional de la ciutat. També intangibles, com la melodia popular "Muntanyes del Canigó", el referent que a voltes alguns assistents al festival hem pujat a saludar des del cim del Montscapça.

Aquest és un altre dels condicionants de la meua admiració: un festival que es recolza en la modèstia de l'esque-

ma tradicional. Una estructura elemental, sempre la mateixa, però que cada any apareix renovada. Aquesta manera de fer, en els temps que corren de creixement accelerat, li dona un especial valor contestatari. Perquè arreu la categoria dels festivals es valora pel pressupost, és a dir, pels diners que *giren*, també per la quantitat de gent que apleguen i per una progressió obligada. El Cornamusam es mou en tot un altre esquema. Si un any hi ha prou diners i a més es posen determinats estels en línia, es

convoca un concurs de composició per a cornamusa. Si això no es fa en els cinc anys següents, no passa res, i quan es pot es torna a fer o se n'edita un disc. Tota aquesta fixació en l'arrel no desmereix en absolut la vocació internacional del festival, al qual han acudit moltes de les figures destacades en el camp de la cornamusa del continent, sempre seleccionades amb imaginació, exquisidesa i intuïció.

Tot això em porta a comentar un altre i determinant factor de la meua

estima, que és la gent. M'agrada la gent d'El Til·ler. El pòsit cultural, el rigor intel·lectual, l'afabilitat i discreció en les maneres i en el tracte, la humanitat generosa i l'esperit de servei, la responsabilitat cívica i el compromís amb el país, són virtuts que ningú no pot negar, i tot plegat des de la militància civil de l'associacionisme cultural i el que ara anomenem voluntariat. Aquesta societat civil de la qual tant es parla i que tan amenaçada es troba per l'individualisme imperant, per la comoditat casolana

que ha desactivat tantes causes nobles i positives, i també per la falta de reconeixement real i efectiu. Per tot això, vull donar-los les gràcies de tot cor i alhora felicitar aquells que els heu atorgat un tan merescut guardó.

Xavier Orriols

Avui tenim el goig de fer el lliurament de les Ales a la Cultura a un altre olotí de soca-rel, l'Àngel Girona.

Les Ales a la Cultura són un acte senzill, però conscient i convençut, de reconeixement a una tasca de suport a l'activitat cultural de la nostra ciutat. Una activitat ben viva gràcies a persones com l'Àngel Girona i a moltes altres que treballen des de l'anonimat en favor d'aquest enriquiment cultural d'Olot.

Avui tinc el plaer i l'honor de poder fer aquesta presentació de l'Àngel Girona i de la seva activitat cultural. No pretenc fer-ne, ni de bon tros, una biografia perquè ja hi haurà, de ben segur, qui s'encarregarà de fer-la en el moment que correspongui. Ara bé, sí que voldria fer un petit repàs a algunes de les moltíssimes activitats culturals en què l'Àngel Girona ha participat i que el fan mereixedor de rebre, avui, aquest guardó de reconeixement ciutadà.

L'Àngel, com la resta dels qui han re-

but fins ara les Ales a la Cultura, s'ha caracteritzat per no tenir mai un no per a ningú. S'ha esmerçat i implicat amb cos i ànima en aquells projectes que ha cregut que contribuïen a enriquir, mantenir o difondre el nostre patrimoni cultural.

Podríem arribar a dir que ha fet una mica de tastaolletes, en el bon sentit de la paraula, experimentant en diferents camps i aportant-hi sempre el millor que ha pogut. Si haguéssim de definir-lo en una sola paraula, potser hauríem d'escollir la d'activista cultural, en el sentit que sempre ha estat activament emprenedor, activament participatiu, activament defensor de les nostres tradicions i activament promotor de noves iniciatives i projectes culturals.

L'Àngel Girona va néixer a Olot el 3 d'octubre del 1958. Ha heretat dels seus pares dos conceptes ben importants en la seva manera de ser. Si parlo de la seva mare, permeteu-me una petita llicència dialectològica i que us ho digui com tocaria: "Si parli

de sa seu mare, filla de Cadaqués, vos he de dir que n'ha heretat l'essenci del nós amb nós", una màxima de la gent de Cadaqués que ha fet possible conservar es parlar salat, sa distinció, la cultura i sa tradició d'aquest antic poble fins as nostros dies. L'Àngel ha aplicat el nós amb nós a sa seua ciutat d'Olot, procurant mantenir ben vives ses seues tradicions populars i es seus elements patrimonials. Si parlo del seu pare, alacantí de naixement, n'ha assumit la responsabilitat, la perseverança, la seriositat per tirar endavant els diversos projectes en què s'ha implicat, el compromís d'arribar fins al final i de treballar de valent per tal que les coses surtin bé. En definitiva, com passa quasi sempre, una barreja que ha permès tenir un Àngel Girona com el que tenim.

Per fer un breu repàs d'algunes de les activitats en què ha pres part, podria esmentar que l'any 1985 col·laborà en el llibre *Mostrari fantàstic*, sobre la faràndula de la Garrotxa, en un moment que va resultar crucial i definitiu per retornar a la faràndula

el sentit de patrimoni històric popular i passar a ser el pal de paller de les nostres Festes del Tura. També, l'any 1980, va contribuir, juntament amb la Teresona Planagumà (malauradament desapareguda) i altres persones, a intentar recuperar el tradicional Ball del Xai Be, un ball que es va fer un parell d'anys, però que no va arribar a mantenir-se. Ara, més de vint anys després, aquella perseverança de l'Àngel que comentava abans ha permès novament, amb la col·laboració de l'Esbart d'Olot, recuperar aquest ball tradicional d'Olot, el passat dissabte de Pasqua. També, de 1985 a 1995, va ballar els gegants. Va participar en l'organització dels actes del centenari dels nostres gegants, celebrat el 1989. Va proposar, juntament amb altres geganters, la recuperació del ball vell dels gegants d'Olot, de manera que, des d'aleshores, sempre gaudim dels dos balls a plaça, el vell i el nou. També va proposar el ball nocturn per tancar les Festes després dels focs i la processó fins al Tura per cantar els goigs i cloure la festa major; sens dubte,

un dels actes més emblemàtics de les nostres Festes del segle XXI. Però, si parlem de faràndula, també hem de parlar de Cavallets, del Pollastre, del Conill, de l'Àliga, de la Cabreta i, sobretot, del Drac del Carme.

I ara que he esmentat el Drac del Carme, vull fer esment d'un altre olotí que en aquest cas fou mereixedor de la Medalla de la Ciutat i que va deixar una bona petja en la personalitat de l'Àngel, el pare Jaume Llagostera. Avui, l'Àngel i altres companys vetllen perquè aquesta petja del pare Jaume no s'esborri i per fer realitat alguns dels seus somnis, tant a Olot com a Resplendor, al Brasil.

Prengué part activa durant diversos anys en la Comissió de Festes del Tura, on féu aportacions i participà com a delegat en representació de la ciutat (amb la Magda Pujolàs) en un congrés que es féu a Gràcia, l'any 1999, sobre festes majors d'interès tradicional com les de Gràcia, els Sanfermines, Moros i Cristians, la Patum de Berga, les Enramades d'Ar-

búcies, la Semana Grande de Sant Sebastià, etc. De pic o de palada, també passa pel CBO i per la seva junta directiva. També forma part d'un grup de grallers que, amb el temps, deriva en un grup d'animació anomenat El Tren d'Olot, amb en Mayans i l'Oller. Tot seguit, en sorgirà el grup de música tradicional El Til·ler, que recupera cançons del Cançoner de Batet.

Amb el temps i la gent que l'envolta, surt també la idea del Cornamusam, en el qual participa en els primers anys. Podríem esmentar la participació en els famosos viacrucis, amb molts dels aquí presents, pels hostals emblemàtics d'Olot, avui gairebé desapareguts: can Xalegre, ca la Basca, ca la Bouera, els Canaris, el Ferrer del Mas, etc. Ha contribuït a difondre i recuperar les tonades, melodies i lletres més tradicionals que corrien el perill de quedar oblidades. Per això, més recentment, amb en Joan Oller, va fer possible, el 2001, el llibre i disc *Cançons d'Olot, a les 7 per als que tinguin set*, editat per Ràdio Olot i Llibres de Batet.

No podem oblidar, tampoc, la seva participació a les activitats de l'Orfeó. De fet, hi va començar a col·laborar per fer el *Christus* i resulta que encara hi és. D'aquesta implicació que va començar fent el *Christus*, passem a trobar-lo fent una mica de tot a l'entitat: cursets de cançons populars i de Nadal, teatre, recitals i, especialment, el tradicional recital eròtic que es fa, amb gran èxit, per Carnaval, juntament amb el quadre de veus de Ràdio Olot, del qual l'any que ve ja es farà la desena edició.

Ara, fa temps que està immers en un munt de partitures, lletres i notacions de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya amb l'objectiu de recuperar aquelles tonades de la nostra comarca. L'encoratgem a seguir treballant en aquesta línia.

En fi, penso que fins aquí ja és suficient per fer aquesta pinzellada ràpida a l'activitat cultural realitzada per l'Àngel i a la seva persona. Ell sempre diu i repeteix que ha tingut la sort de trobar gent amb ganes i empena

al seu voltant per tirar endavant els projectes en què ha pres part. De fet, també sol dir, sovint, aquesta frase: "Jo sempre escolto la gent que és més intel·ligent que jo, per tant, escolto tothom".

Bé, no m'allargaré més perquè tampoc es tracta, com he dit al principi, de fer cap biografia de l'Àngel Girona. Les Ales a la Cultura són un reconeixement honorífic de la ciutat vers aquells ciutadans que s'han destacat per la seva activitat cultural, però no només per la seva activitat passada o present, sinó, sobretot, són un estímul perquè continuïn ben actius en aquest camí que enriqueix les persones i contribueix al patrimoni social i cultural de la ciutat d'Olot.

Àngel, moltes gràcies per tot el que has donat a la ciutat i per tot el que encara ens has de donar.

Felicitats!

Joaquim Monturiol

El president de la Delegació Garrotxa-Ripollès del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC), Daniel Mallarach, va recollir en nom de l'entitat que representa el guardó Ales a la Cultura de la mà de l'alcalde d'Olot, Lluís Sacrest. Amb aquesta entrega l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot va voler reconèixer la implicació del COAC en la vida cultural activa olotina més enllà del que són les seves línies de treball professionals des que es va inaugurar aquesta seu l'any 1997. La seva tasca formativa per als professionals i per a la ciutadania en general, la divulgació de l'arquitectura i el disseny per mitjà de xerrades i d'exposicions, la seva predisposició a col·laborar en multitud de projectes de la ciutat, com la Mostra de Pessebres o el Festival Panorama, fan del COAC una de les entitats més fresques i innovadores de l'actualitat olotina.

La regidora de Cultura de l'Ajuntament d'Olot, Anna Torrent, va obrir l'acte de lliurament del premi amb una reflexió sobre la dificultat de definir el mot cultura i l'estreta relació

d'aquesta amb la ciutat. Una ciutat que es construeix entre tots els ciutadans, i que els arquitectes saben entrelligar per tal que esdevingui un espai de convivència.

L'acte va continuar amb l'actuació de La Banda Aèria, que va interpretar una peça musical amb els seus instruments de vent. Seguidament, l'arquitecte i professor de la Universitat de Girona Josep Fuses va glossar la tasca duta a terme a la ciutat per aquesta entitat al llarg de la

seva trajectòria. Per acabar, l'alcalde d'Olot, Lluís Sacrest, va col·locar la joia dissenyada expressament per a representar aquest guardó a Daniel Mallarach en representació de la Delegació Garrotxa-Ripollès del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

Quan em van demanar que havia de glosar la figura de Josep Maria Canals, amb motiu de ser-li concedit el premi Ales a la Cultura, em vaig quedar una mica sorprès perquè dubto que jo sigui la persona més idònia per a aquesta feina, ja que, com tot-hom sap, he estat molts anys absent d'Olot i les seves peripècies. Tot i que conec en Canals des de la infantesa (quasi podria dir que ens coneixem des d'abans de néixer) tenia alguns espais de la seva trajectòria sense farcir. Però m'he espavilat. Bé, intentaré fer-ho amb tota la meva saviesa i si no me'n surto em podeu llançar una sabata pel cap, com ara s'estila.

Quan vaig tornar a Olot, com que estava fora de joc en el que es refereix a la vida cultural de la ciutat, va ser ell qui em va presentar a l'Associació Amics de les Lletres Garrotxines, ja que coneixia les meves velleïtats poètiques. I he de dir que en aquells moments, l'any 1998, no vaig notar que a Olot hi hagués massa dinamisme cultural. Després les coses van anar canviant i ara s'ha de reconèi-

xer que les activitats culturals a la nostra ciutat són notables, per la qual cosa cal felicitar l'Institut de Cultura de la Ciutat.

De vegades, parlar d'una persona que en sa vida no ha fet gaires coses resulta difícil per la falta de material de referència. Però no és aquest el cas d'en Josep Maria, que té un currículum extraordinàriament ric en actuacions i participacions en la vida cultural de la ciutat. En Canals és un home polifacètic com pocs n'he conegut. Un home ric en iniciatives, amb ganes de fer coses i capaç de moure cel i terra per assolir els seus objectius. Un exemple ben recent és la tossuderia en la lluita perquè siguin reconeguts els mèrits de la cupletista Càndida Pérez. Ha remenat papers i arxius, ha buscat antecedents i va crear una plataforma per reivindicar la memòria de l'artista. En realitat, la plataforma és ell, ja que els altres components (entre els quals em compto jo mateix) no hem fet res.

He dit que en Canals és un home

polifacètic, no en el sentit extensiu de la paraula, home de molts oficis i moltes habilitats, sinó que vull dir que s'ha dedicat exclusivament a conrear els diferents aspectes de la cultura, a promoure actes culturals i a realitzar-se ell mateix sent activista en el món del teatre, el cinema, la ràdio, la música, la fotografia, el col·leccionisme... En tots aquests camps en Canals hi ha ficat cullerada i es pot dir que amb encert. Ha sigut un tascaolletes de la cultura. I no dic "tascaolletes" en sentit pejoratiu, sinó que en cada activitat hi ha dedicat voluntat, talent i esforç. Sobretot esforç. I en aquest sentit es pot dir que la cultura de l'esforç, tan absent en aquest nostre món modern i progressista, ha estat la base dels seus coneixements. En Josep Maria és el perfecte autodidacte. Un home que s'ha format intel·lectualment sol, perquè, com molts de la seva època, no va tenir oportunitat ni mitjans per accedir a estudis superiors.

Va començar, de caganer, a l'escola pública de l'Hospici, com jo mateix

(per això he dit abans que ens coneixem quasi d'abans de néixer). Després, grandet, però no massa, va anar a l'Acadèmia Plantalech i a l'Acadèmia Vilà. Amb només onze anys entrà a treballar en una fàbrica de capses de cartró, i als catorze anys el van col·locar de *botones* al Banc Hispà Americà. Al banc hi va romandre tota la seva vida laboral fins a la jubilació.

El 1963, es va casar amb Mariona Pujol, la seva única i actual esposa (i que per molts anys. Ara s'ha de dir així perquè actualment els matrimonis, com els electrodomèstics, duren poc). Diuen que darrere d'un gran home sol haver-hi una gran dona, i viceversa. I això pot ser veritat, perquè suposo que aguantar tota la vida una persona dinàmica com en Canals deu tenir les seves dificultats: “Carinyo, avui vindré a sopar a les 8 perquè després tinc assaig fins molt tard”, “Estimada, avui no vindré a sopar fins a les 11 perquè tinc reunió de junta”, “Amor, avui al vespre vindrem 5 o 6 aquí a casa per un assaig i hauries de comprar alguna

coseta per picar...”, “Carinyo, demà passat...”. Escolta, això no hi ha qui ho aguanti! Però la Mariona, sense perdre mai el somriure, té cura de tot i de tothom. I un servidor n'és testimoni, perquè jo també havia anat a casa seva, havent sopat, per presenciar els assaigs d'un muntatge que havia fet per a Rapsòdia, Veus Literàries (per cert, un grup creat pel mateix Canals), i mai m'havia faltat un got de whisky, ja que la Mariona coneixia les meves petites debilitats. Gràcies, Mariona.

Com tots sabem molt bé, en Josep Maria Canals ha estat i és principalment un home de teatre. Porta les arts escèniques al moll de l'os. Ja de ben petit feia comèdia (a l'escenari i a casa seva). Va començar al Casal Marià i de seguida es va destacar de la resta de la mainada per les seves dots d'organitzador i ja va muntar el seu propi quadre escènic (el Sant Genís, si no ho recordo malament). Més endavant va passar a l'Orfeó Popular Olotí, on formà part del conjunt escènic Pere Aubert. I com no podia ser d'altra

manera, poc temps després ja el dirigia. Va actuar en sainets, comèdies, drames, tragèdies, sarsueles... En els Pastorets, solia fer de Bato, i en les sarsueles era el tenor còmic. Deixant de banda que com actor ha caracteritzat personatges de tota mena, les seves interpretacions més notòries són les que identifiquen tipus de caire més aviat còmic o irònic. Jo penso que en aquests papers és mestre de mestres, i així ha estat reconegut en moltes crítiques aparegudes en la premsa de l'època, lloant les magnífiques interpretacions de Josep Maria Canals. Seria llarg d'enumerar les referències que han sortit als mitjans de comunicació en el transcurs dels anys, parlant de les activitats culturals en les diferents modalitats que ha practicat en Josep Maria. Les hemeroteques en són testimoni. I com a mostra, transcriuré un fragment de l'entrevista que, amb el títol “En Josep Maria Canals, una vitalitat inesgotable”, va publicar la revista *440 m sobre el nivell del mar* en el núm. 7, de novembre de 1995, signada per J. Rovira i X. Planagumà, que, entre altres

coses, diu: “Tenim plena consciència d'estar davant d'un dels personatges més actius de la nostra ciutat. Diem actiu perquè no hi ha cap altre adjectiu que pugui definir una trajectòria vital completa amb unes cinc-cents obres interpretades com actor, com a director teatral, actor radiofònic, rapsode, apuntador, regidor, cronista, crític, organitzador, realitzador de publicitat i de ràdio, fotògraf, cineasta, presentador i animador, muntador d'àudio-visuals; a part de participar, a voltes al capdavant, en una llarga

llista d'entitats i associacions locals. Tot això compaginat amb l'activitat professional diària. [...] Allò més important que ha fet és la revitalització, la promoció i la realització del cinema no comercial a Olot”.

En la seva dilatada vida teatral ha actuat en escenaris i grups ben diferents i, potser, és una de les persones d'Olot que ha presenciat més funcions teatrals. Val la pena destacar la seva participació en el muntatge de l'espectacle sacre *Christus*, en els

seus començaments, a l'Orfeó Popular Olotí, del qual va assumir també la direcció artística. Estic parlant de l'any 1995. Més endavant, va formar part de Voraviu Teatre i encara avui col·labora, com actor, en el projecte de Xavier Rusalleda LaborActori. En la seva inquietud i dintre del món del teatre, ha fet de tot, des de maquillador fins a director, des de coordinador i realitzador fins a organitzador d'espectacles musicals. El que no sé si havia fet mai és escombrar el teatre, però no m'estranyaria gens.

Un servidor, com ja he dit abans, tot i haver estat molts anys absent d'Olot, ha tingut coneixement de l'infatigable dinamisme del nostre protagonista en les diferents àrees de la cultura. I per tant sé que ha fet de rapsode i narrador tant en escenaris com a la ràdio. Va entrar a formar part del quadre de veus de Ràdio Olot i dintre l'organigrama de l'emissora fou administratiu i realitzador de diversos programes com per exemple “Els amics de la ràdio”, amb multivarietat de contingut, música, debats i

participació del públic, etc. Les seves intervencions tant a Ràdio Olot com a Ràdio 90 foren mereixedores de molts elogis.

On en Josep Maria Canals ha destacat preferentment, ha estat i és en el camp del cinema, sent un dels primers socis de l'Amateur Club Fotogràfic i Cinematogràfic, l'any 1958, del qual va ser iniciador i després president. La seva trajectòria en aquest terreny ha estat considerable i seria interminable la relació de les seves actuacions en les nombroses mostres de cine amateur que es van realitzar durant els anys setanta, vuitanta i noranta. Va ser un dels fundadors del Collectiu de Cinema Independent de la Garrotxa, del qual també fou president. Ha arribat a les meves mans un retall de l'extra de Festes de l'any 1974, de la revista *Olot-Misión*, signat per Cayus que, entre altres coses, diu: "...presidits per en Josep Maria Canals, veritable puntal de fa molts anys, iniciador, promotor i mantenidor de les activitats cinematogràfiques amateurs. No voldriem

ésser exagerats en dir que, sense la seva iniciativa i el seu entusiasme, el petit cinema a Olot hauria començat i acabat amb la pel·lícula *Bellvespre*". Aquests i altres comentaris donen fe de la intensa activitat d'aquest home en pro de la cultura. Jo penso que, a més de les Ales a la Cultura, potser se li hauria de donar un bon sofà perquè, a estones, fes una mica de migdiada, ja que és saludable reposar de tant en tant.

Hauríem de parlar també de la seva dedicació a la música i a la fotografia. Va organitzar una trobada d'agrupacions fotogràfiques de Catalunya a Olot el 1969, trobades que van quedar instituïdes per tenir lloc en diverses localitats catalanes durant bastants anys, i obtingué, a més, nombrosos premis en diversos concursos de fotografia. En Canals també ha estat i és un gran aficionat a la música, un dels seus referents intel·lectuals més

destacats. També havia cantat en la Coral Croscat i va participar en un grup que va formar el Cercle Musical a la Societat Indústria i Comerç i fou un dels primers socis de l'Associació de Música d'Olot.

Ha format part de la junta directiva de nombroses associacions, en qualitat de vocal, secretari, coordinador, tresorer, sots president, president i, també... d'home de fer feines, suposo. També va ser membre del consell consultiu de la fundació pública Teatre Principal, nomenat per l'Ajuntament.

No voldria acabar el meu panegíric (o rotllo, com vulgueu), sense fer referència a la ingent tasca que ha significat per a en Canals l'estructuració i organització dels anomenats Canals-Fitxer. Més de dues mil fitxes amb informació i particularitats de diverses persones de la Garrotxa que, per alguna circumstància, han destacat

en la vida ciutadana. Molts d'aquests fitxers han sortit publicats en el setmanari *La Comarca*. Aquesta és una tasca feixuga, que espero que algun dia pugui ser publicada en forma de llibre, pel seu interès historiogràfic. També és de desitjar que el seu esforç en pro del reconeixement de la cupletista Càndida Pérez es vegi coronat per l'èxit. S'ho mereix perquè hi ha posat tanta tenacitat, que ni que la Càndida hagués estat la seva xicota.

Les Ales a la Cultura que avui li atorga l'Ajuntament d'Olot són el merescut homenatge pel seu esforç en pro de la creació, participació i difusió de la cultura en la nostra ciutat. Homes com en Josep Maria Canals són els que fan que el moviment cultural creixi i es mantingui viu.

Gràcies.

Joan Mercader

Domènec Moli

Com vostès comprendran, glosar la figura d'en Domènec Moli, amb qui hem compartit i seguim compartint amistat, taules de paraules i tiberis, fogons i bones hores de companyia des de fa una colla d'anys és una tasca relativament fàcil i sobretot afalagadora per a mi. Però en tot cas avui haig de procurar desfer-me de l'interès amical, cosa difícil, i m'agradaria centrar-me en tres aspectes concrets i remarcables d'una figura que, evidentment, en té molts més, d'aspectes concrets i remarcables.

Format a l'Empordà i trasplantat a Olot a la dècada dels cinquanta, és evident que el mestissatge que en Domènec Moli ha afegit a la cultura olotina dels darrers decennis ha estat un aspecte fonamental de la seva obra i del que sens dubte ens hem beneficiat tots. Jo crec que ha estat el millor referent entre els lletraferits a la Garrotxa que ha aportat les idees diàfanes, brillants, i tal vegada arrauxades de l'Empordà a la fosca verdor i el terra obscur del nostre paisatge intel·lectual, i més

en unes èpoques en què aquest es trobava, parlo dels anys cinquanta i seixanta, en un estat de sequera i misèria certament constatable en molts àmbits creatius i de pensament. Nascut en uns anys i un ambient que el destinaven segurament a formar part d'aquell règim infaust, la presa de consciència d'en Moli envers el seu país i unes idees més decents que les de la dictadura ha estat un fet remarcable que sovint fa escriuixir quan ell mateix ho relata. Val a dir que aquells joves radicals de la generació del 68, aquells que volíem canviar el món, i ens vàrem limitar a aixecar algunes llambordes, desconfiàvem inicialment d'aquell personatge que col·laborava en un setmanari de nom feixista i continguts que sovint feien honor a aquest adjectiu, encara que amb els seus escrits no combregava pas amb el to general del setmanari. Després, quan el cel es va esbargir, la dimensió humana i social d'en Moli va anar adquirint cada cop més rellevància. Amb el temps, en Moli ha anat convertint el seu discurs en més radical, més compromès, i ha

esdevingut una consciència clau de les lletres a casa nostra. Probablement és dels pocs personatges que són capaços d'opinar sense embuts, en uns moments en què la contenció i les maneres úniques formen part del pensament actual. El seu tarannà, la seva bonhomia i alegria epidèmica el poden fer riure's del mort i del qui el vetlla. La seva transformació ha estat ben palesa, i si com deia en Joaquim Maurin, només els fòssils no canvien, hem de pensar que en Domènec Moli és avui una patum, un referent intel·lectual de l'Olot dels nostres temps, però en cap cas s'ha fossilitzat, ni tendeix a la carrincloneria i el reaccionarisme que l'edat, lamentablement, veiem com impregna molts dels escrits dels qui surten als papers locals. Veu crítica i pregona d'un Olot mancat certament d'aquesta mena d'intel·lectuals i polemistes en una època en què es troba a faltar la premsa crítica i discutidora, per més que se'm digui que les noves tecnologies ens han desplaçat del paper imprès i periòdic.

El segon aspecte és el de la seva manera d'escriure. La seva és una prosa tramuntanada i suculenta, deutora de Josep Pla, de Fages de Climent i de tota una tradició de rauxa empordanesa, però també d'un ofici i una sinceritat colpidora. En Moli escriptor és sobretot aquell que escriu els paisatges i les realitats més quotidianes que l'envolten amb una naturalitat que només en aparença pot semblar fàcil. La prosa que vesteix els seus llibres de cuina, com *La recerca de la cuina garrotxina*, o de

la cacera del senglar a la Garrotxa, per dir-ne alguns, o de tots aquells altres llibres i articles en què explica aquest país... Una prosa tocada sempre del coneixement a peu pla, del paisatge caminat o dels fogons bens cuinats... Certament despreocupat del rigor de la data precisa, però magistral en el traç del retrat i del temps. Seccions com les que fa ara per a *El Plafò*, dels seus retrats amb componedor, són un bon exemple del que dic. Ara tots esperem amb can-deletes l'aparició d'unes diguem-ne

memòries locals dels anys cinquanta que han d'editar La Nova Biblioteca Olotina de l'Arxiu. En Domènec és per altra banda un home dels que no sap dir que no. Sempre disposat a omplir un paper i dir la seva, ha col·laborat amb tants de mitjans que es fa gairebé impossible voler seguir-ne la nòmina. Però és evident que la seva tasca periodística, narrador del seu temps i el seu entorn, és el que ha primat a la seva vida. A les revistes locals, moltes de les quals li deuen el seu impuls, com *Puigsacalm*, de vida efimera i no pas per voluntat pròpia, a la ràdio... però també en iniciatives culturals com els Premis Ciutat d'Olot, que finalment va obtenir el 1982 després de no poques relacions d'amor i re-buig. O la seva col·laboració al Cine Club, que fou un dels espais oberts i respirables de finals de la dictadura. I la gens menyspreable feina de crític d'art, que a més dels setmanaris i els catàlegs ha cristal·litzat en llibres fonamentals sobre el món de l'art al llarg del passat segle. En Moli va continuar, en cert sentit, la tasca

d'en Mir Mas de Xexàs, en aquell moment en què les galeries i la pintura vivien els moments de més ufana. Un home que ha posat en valor tota una generació de pintors, destriant el gra de la palla i, essencialment, aquells que expressen la seva veritat pictòrica dels qui simplement pinten i mercadegen. Unes pinzellades descriptives mentre espera veure com el temps, jutge que sol acabar tenint la raó, posa, de fet, les coses al seu lloc.

I finalment l'estreta unió entre en Moli i els llibres. És evident que un impressor s'ha de sentir sempre unit i fascinat al que ell mateix qualifica del miracle de l'edició. Però la relació que ha tingut amb les publicacions a casa nostra mereixen un capítol apart. I demanem, una vegada més, l'aparició de la Història de Ca l'Aubert que tant ha significat per a la cultura olotina del segle XX. Però la seva col·laboració en els textos, en l'edició, en la vida diària de la impremta, són d'aquelles que mereixen un reconeixement extra.

El psiquiatre Jordi Pujiula repassa la rica trajectòria cultural del guardonat.

L'alcalde d'Olot, Lluís Sacrest, atorga les Ales a la Cultura a Domènec Moli.

Com la seva vinculació amb l'obra bibliogràfica, extraordinària, d'en Miquel Plana, que ha tingut en en Domènec Moli, un dels seus puntals. Moltes aventures editorials que han vist la llum es deuen, de vegades, a la tossuderia d'en Moli, com la mateixa *Història d'Olot* del Dr. Danés, o les col·leccions d'en Casulà. En Moli ha estat una persona a qui molts hem acudit a demanar, ara unes ratlles, ara un pressupost, ara un cop de mà per a un projecte..., tant quan exercia a Ca l'Aubert com ara, en què diu que està retirat. És d'aquells personatges que no tenen un no per

a ningú, encara que la Marta afirma que sempre diu que sí i després, in-subornable, fa sempre el que vol i li dicta la seva consciència. En Moli, si més no, és d'aquelles persones amb qui s'ha de comptar quan a Olot s'ha plantejat alguna facècia cultural mínimament enraonada i amb mires de progrés.

És sempre discutible dir si en Domènec Moli ha rebut el reconeixement que es mereix. Els qui el coneixem sabem que segurament determinats afalacs li rellisquen, però en tot cas esmentem que a més

d'un precoç Premi Misión de l'any 1966, el 1994 se li va concedir el Premi Ciutat d'Olot que, ja aleshores, feia mal d'ulls de com no se li havia donat abans. Avui la concessió de les Ales a la Cultura em sembla un reconeixement més que apropiat, d'absoluta justícia, i més a un home de 77 anys amb les espatlles carregades d'una bona part de la cultura olotina dels darrers cinquanta anys, i que sortosament conserva encara una vitalitat i una actualitat absolutament envejable.

Jordi Pujiula

El guardó: una joia disseny de l'artista Imma Vinyals.

Març de 2011

Edita:

 Ajuntament d'Olot
**Institut de Cultura
de la Ciutat d'Olot**

Edició a cura de:
Àgata Losantos

© dels textos: els
autors respectius

© de l'edició: ICCO

Fotografia coberta:
Marcel Prades

Fotografies interior:
ICCO
La Comarca
Roger Ortiga

Maquetació:

 the
**Graphic
Room**

2003

Rialles / Pere Serrat / Badia i Margarit

2004

Maria Pilar Serra

2005

Isidre Charles

2006

El Tiler

2007

Àngel Girona

2008

Delegació Garrotxa-Ripollès
del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

2009

Josep Maria Canals

2010

Domènec Moli